

לאנו ובראסר — בדיחות קטנות

המיסחרי של הקומדיה הצרפתית, נראה מתחסד ומאובק בהשוואה למה שנעשה היום בקולנוע. חבל על צוות השחקנים, שכל אחד מהם הוכיח בעבר כי הוא מסוגל להרבה יותר, המתבזבז כאן בכל מיני תנועות רחבות ודיבורים רמים, בהיעדרה של יד מכוונת.

חטא נותחסד

ונואובק

כוכנו נגיע לגן-עדן (צפון, תל-אביב, צרפת) — סרטי-עודף ללהיט צרפתי בשם „על רווקים, נשוי-אים ו...בוגדים“, המנסה לסחוט בכוח מה שנשאר מן הניחוח של התבדות המין הצרפתית הקלה, שאיפיינה את החלק הראשון.

ארבעת הידדים שבמרכזו הסיפור ממשיכים במעללה גם הפעם. ז'אן רושפור מקנא לאשתו, אחרי שהיא קינאה בו בסרט הראשון. ויקטור לאנו רועה בשדות זרים, כי אשתו עזבה אותו בסוף הסרט הקודם. גי בודס ממשיך לסבול את שתלטנות אמו, אך למד בינתיים לבדוק את החולות שלו לא רק בעזרת מכשיר רנטגן. וקלוד בראסר כימעט ונגמל מן ההומוסקסואליות שלו במחיצת הבר סית הגברית שלו. הארבעה רוכשים בצוותא בית בכפר, שנראה כמצאה ומתגלה כאסון, ומעורבים במעללים קטנים, כולל הצגת-חובבים שבה דניאל דורס, אשתו של במאי הסרט איוו רובר, נהנית מהדרכת בעלה הקודם, דניאל ג'לן, המופיע בסרט לשניות מיספר.

הבעיה היא, שכל הבדיחות הקטנות הפזורות לאורך הדרך, נפתרו בגסות. הכתיבה, העריכה והבימוי מדיפים ריח של מיקריות, ואותו קורטוב של חטא, שהיה הסימן

ז'רארדו והילל — מזויף ביותר

נחטפה, מגישה את המישחק ההיסטרי והמזויף ביותר שלה. ברנר פרסון, כבעלה בסרט, אובד-עצות לכל אורכו ואינו יכול אלא להראות מודאג כל הזמן — קשה לדעת אם מאופי התפקיד או ביגלל דרישות הדמות. פרנן לזו, שהיה פעם אחד השחקנים הגדולים של התיאטרון והקולנוע בצרפת, נאלץ לשחק חותן קטנוני וקמצן, מן הסוג הבנלי והשטחי, והארזי קרוגר, כמפקח מיסטר קשוח, מוצא את עצמו באחד התפקידים הפחות הולמים אותו.

חטיפה

היסטרית

כתובת לגורל (לימור, תל-אביב, צרפת) — אנדרה קאיטס היה פעם פרקליט שעשה סרטים על בעיות מישפטיות, שאותן העמיד מול הצד האנושי של המעורבים בנעייה.

היום הוא עדיין פרקליט, אבל הבעיות המישפטיות, הצדדים האנושיים וכל שאר המרכיבים התחברו יחד לרוי מניס של משרות, ביניהם מוצלחים יותר ומוצלחים פחות. סרט זה נמנה על הסוג השני.

מעשה בהורים המוכים בהלם כשילדתם נחטפת על-ידי אלמונים. הסרט מתחיל בביקורת על הסקרנות החולנית של ההמון, ממשיך בקטנוניות של בני המישפחה, שסופרים את המעות הנדרשות ככופר, מתקשט בכמה נוצות מתח וזוועה, בדרך לניהול משאומתן עם החוטף, אינו שוכח להתריע נגד היחס האלים והאדיש של המיטרה, ומסייג בניתרון-פסיכולוגי-בגרוש.

על כל אלה צריך להוסיף את הבימוי הכבד וחסר הרגישות של קאיטס. הוא משחק בצילצולי טלפון, בצעקות ההמון, ובעוד תרגילים מסוג זה, זמן רב אחרי שאינם מפי-תיעים או מעוררים איש מן הצופים. צוות השחקנים שאסף סביבו הפעם מורכב מאנשים מנוסים, שהופיעו ביותר מדי סרטים, ומשום כך אינם יכולים להתלהב יתר-על-המידה, אלא כאשר הבמאי מצליח לעורר בהם התעניינות. במיקרה זה הנס לא קרה.

אני ג'רארדו, בתפקיד האם הנשואה בשנית, שבתה

אדג'אני ודיטרון — בילבול ערכים

הצורך הסמוי והחולני של האדם לגנוב. אבל בתור שכזה של יד מכוונת. מתקשה הסרט להציג את מניעי הגנוב או לפרט את פעולותיו באותה דקדקנות קפדנית של ברסון ב„כייס“, חבל שבכל הגימומים הללו של הבמאי ז'ק רופינו, מתבזבים רגעים יפים של בימוי אילם, וכמה שחקנים בעלי יכולת, כמו אויבל אדז'אני, ז'אק דיטרון ולאה מאסארני.

על הכל

בלא כלום

לא הבטחתי לך נישואין (מקסים, תל-אביב, צרפת) — קודם כל, שם הסרט. במקור קוראים לו „וולט ופרנסואה“, כשם של שני הגיבורים. אלא שהשם נשמע בעיני האחרים להפצתו בארץ כבלתי-מגורה וכדי לפתות צופים שיבואו לקולנוע, ולו בטענות שווא, החליטו לקרוא לו בשם אחר, שיוכיח אולי הצלחות-קופה קודמות, גם אם אין להן שום קשר לסיפור זה. ייקרא סרט זה כפי שייקרא, הוא אינו יכול להיחשב ליותר מניסיון כושל לומר כמה דברים בעת ובעונה אחת, מבלי לדעת בעצם מה הוא רוצה לומר. זהו סיפור על שני צעירים חיים יחד בפאריס. הוא מתחיל לגנוב, משום שאין לו כסף לניהול משק הבית. הוא מצטרפת אליו, למען איחוד הלבבות. הצורך הופך למאניה, וכל זה אינו יכול, כמובן, להוביל לסוף מאושר.

זה צריך אולי להיות סרט על הנוער החדש, שבוחל במוסכמות של הדור הקודם. אבל אין מניחים לו לחיות כך, ולא ברור כלל איך הוא רוצה לחיות. זה יכול להיות סרט על מי שמנסה לשאת דברו לעולם ואינו מוצא אמצעי לכך (פרנסואה מנסה, לאורך כל הסרט, להוציא לאור עיתון). אלא שלמראה אורח-חיים, לשמע מחשבותיו ולפי מעשיו, קשה להניח שיש לו מה לומר. זה יכול גם להיות סרט על קלפטומניה זוהרת, על

